

Kapitel 1 Udstillingen

Svævebussen landede elegant uden for Natur- og Teknikmuseet. Dens døre åbnedes, og ud strømmede en flok på tredive unge celestinere – førsteårselever fra den velrenommerede Stratopolitanerskole.

Nogle af dem baskede ivrigt med vingerne og satte straks kursen mod indgangen. De kunne ikke vente med at komme i gang. Andre var knap så opsatte på dagens ekskursion. De kunne ikke forestille sig noget mindre ophidsende end at glo på gamle, støvede genstande og lytte til tørre, indfaldne kuratorer der med søvndyssende stemmer foretog den ene lektur efter den anden, så de flaksede lavt og med dovne vingeslag hen over landingsbanen mod museet. De allermest ugidelige gik, med demonstrativt foldede vinger, så alle kunne se hvor lidt museumsudflugten ragede dem.

Den sidste der stod af svævebussen var Az. Også han var på gåben, men ikke fordi han forsøgte at se hverken cool eller nonchalt ud. Han ville med glæde have fløjet hvis han havde haft mulighed for det. I stedet måtte han, med slæbende skridt, ludende skuldre og hænderne dybt begravet i lommerne, trække hele vejen hen til indgangen hvor klasselæreren frøken Kabnielsdatter holdt mandtal.

„Husk at tage et ark med spørgsmål!“ råbte frøken Kabnielsdatter og begyndte at dele ud af den stak kopier hun havde haft under armen. Højlydte suk bredte sig blandt de forsamlede elever. „I havde vel ikke regnet med at jeg bare ville lade jer dalre formålsløst omkring? Jeg kender jer for godt. I sætter jer hen i museumscaféen så snart I ser jeres snit til det – eller render over og spilder tiden i storcenteret derovre. Men I kan tro nej, kan I. Vi er her for at I skal lære noget.“

„Vi kan da lære en masse i storcenteret, frøken,“ lød det fra en elev der straks høstede spredt latter for sin flabethed.

Frøken Kabnielsdatter ignorerede den dumsmarte bemærkning. „På kopiarket finder I halvtreds spørgsmål som knytter sig til udstillingen. De fleste er rimelig nemme, så længe I holder øjnene åbne, men jeg har lavet et par små fælder undervejs. Det skal jo heller ikke være den rene skovtur. Azrael?“

Frøken Kabnielsdatter rakte Az et ark med spørgsmål.

„Du laver bare så mange du nu kan,“ sagde hun med dæmpet stemme.

Az kneb øjnene sammen. „Jeg klarer mig, frøken. Jeg har ikke brug for særbehandling.“

„Så siger vi det. Men faciliteterne her på museet er ikke som på skolen. Du skal ikke regne med at alt er tilgængeligt for dig, så jeg forstår udmærket hvis du ikke kan svare på lige så mange spørgsmål som de andre.“

„Jeg klarer mig,“ gentog Az med fasthed i stemmen. „Jeg er ikke et *fuldstændig* håbløst tilfælde.“

Frøken Kabnielsdatter overvejede om det var umagen værd at irrettesætte ham. Normalt tolererede hun ikke at eleverne svarede igen. Men når det gjaldt Azrael Gabrielsson, var det nødvendigt at gøre visse undtagelser. Selv om hun gjorde sit bedste for at behandle ham lige som de andre, kunne hun ikke lade være med at have ondt af knægten.

Frøken Kabnielsdatter sukkede og henvendte sig igen til hele klassen. „Af sted med jer,“ sagde hun. „Vi mødes på førstesalen ved frokosttid. Det vil sige: klokken ét, præcis.“

Strømmen af elever flød gennem den høje, hvælvede indgang og delte sig i grupper på tre eller fire. Frøken Kabnielsdatter så Az forsvinde alene ind på museet. Hun sukkede igen.

Natur- og Teknikmuseet var en stor, kugleformet bygning på ti etager. Hver etage bestod af et cirkulært galleri der løb omkring et cylinderformet atrium. I cylinderens top og bund var et enormt, rundt vindue bestående af koncentriske glascirkler i hundredvis. De øverste etager var helliget teknologi og videnskab, mens der

længere nede i bygningen var udstillinger der fortalte om berømte personer og begivenheder fra celestinernes historie. De fleste af Az' klassekammerater fløj straks op gennem cylinderen for at se brødrene Casmaronssøns første biplan-prototype og den uhyggeligt vellignende, mekaniske voksfigur der forestillede Talia Israelfsdatter, Stratopolis' berømte harpespillerske.

Az flød ikke med strømmen, men vandrede, hæmmet af tyngdekraften som han var, i den modsatte retning. Ude ved atriets væg var der en smal trappe, beregnet for gamle og handicappede. Az fulgte trappen nedad så langt han kunne.

Det var kun få af museets besøgende der overhovedet gad bruge deres tid på den nederste etage. Faktisk havde Az det hele for sig selv, bortset fra en midaldrende mand klædt i sort, som svævede rundt på den modsatte side af atriet.

Az vidste fra et tidligere museumsbesøg med sin familie, at udstillingerne på denne etage handlede om celestinernes allerfjernteste fortid: om tiden efter Kataklysmen, hvor de overlevende efter denne verdensomspændende katastrofe byggede himmelbyerne og bosatte sig her for at undslippe den skygge, der langsomt lagde sig over hele planetens overflade som et ødelæggende tæppe. Der var en masse modeller og installationer, der viste hvordan himmelbyerne var blevet konstrueret; en teknisk bedrift der var lige så genialt udtænkt som den var blevet lynhurtigt udført. Arkitekter og ingeniører havde tegnet og planlagt, og bygningsarbejdere havde knoklet sig halvt ihjel, alle optændt af muligheden for at finde en løsning på den krise, der truede deres fortsatte eksistens. Enorme søjler havde rejst sig fra jorden med en utrolig fart, og med dem som fundament var byer skudt op som knopper fra en blomsterstængel. Hver eneste himmelby var unik. Nogle byplanlæggere havde lagt vægt på det funktionelle, nogle på det kunstneriske (endog det bizarre). Nogle byer stod på en enkelt søjle, nogle var så store at der måtte flere til.

Sådan var himmelbyerne opstået, og himlens nye indbyggere, celestinerne, med dem.

Men det var især en bestemt installation Az huskede fra tidlige-

re, og som han også nu blev draget mod. Den viste, hvordan livet måtte have været for de som ikke var flygtet op i himmelbyerne, de som var blevet tilbage. Jordboerne.

Installationen viste det indre af et forfaldent træskur, hvor der boede en familie på fire. Møblerne var grove og klodsede, ikke meget mere end hastigt sammentømrede brædder, og den eneste varme- og lyskilde var et åbent ildsted, hvis røg blev ledt ud af rummet gennem en skorsten af faststampet ler. Flamme lavet af orange silke blafrede over en lille bunke af træ og kul, og slikkede bunden af en stor kobbergryde, der hang på en krog over ilden. Gennem den åbne dør kunne man ane landskabet udenfor – her havde en kunstner malet en tæt, mørk skov under en himmel der var dækket af sorte, truende skyer.

Voksfigurerne, der befolkede det lille skur, var livagtige modeller af en far, en mor, en teenagedatter og en lille dreng. Faderen stod ved hvæssestenen og var ved at slibe bladet på en brændeøkse, moderen rørte i gryden, datteren sad ved en spinderøk og karte uld, og den lille dreng lå på alle fire og legede med et underligt, pelsklædt væsen – en 'kat' ifølge det lille skilt der stod foran installationen. Alle figurerne var klædt i pjalter, og de så forkomne og underernærede ud. Især forældrene havde et underligt skær af livstræthed over sig. Det jordboende folks dystre fremtid syntes at stå malet i de sammenbidte, bekymrede ansigtsudtryk – som om de var klar over at denne barske, trøstesløse tilværelse ville slide dem op, at deres børn ville formere sig mindre og mindre, og deres børnebørn endnu mindre, indtil der en dag ikke var en eneste jordbo tilbage.

Az havde ondt af dem, men der var også en anden følelse som trængte sig på, mens han stod der og lod sig opsluge af det fortidige sceneri. Han følte sig forbundet med disse sørgelige, indsunkne mennesker.

Jordboerne havde ingen vinger.

Det var derfor han var så fascineret af netop denne installation. Det var derfor han nu stod og stirrede, så tæt på at hans lår rørte ved afspærringsrebet, på denne fastfrosne scene fra en svunden

tid, opslugt, som i trance. Disse jordboere lignede celestinere på alle punkter undtagen et. De havde arme, ben, hoveder og kroppe – men ingen vinger. De så helt normale ud, og alligevel ufuldstændige. Kort sagt: de lignede Az.

Az stod som hypnotiseret. Han havde pludselig glemt alt omkring sig, frøken Kabnielsdatters spørgsmål inklusive. Han hørte ikke engang den anden person, der opholdt sig på nederste etage, den sortklædte mand, svæve op bag sig med langsomme vingeslag. Han opdagede ikke at den fremmede var lige bag ham, tæt nok på til at hviske ham ind i øret, før han hørte de tre stavelser, det ene ord, der gav ham lyst til at slå vildt om sig og skrigte af raseri.

„Misfoster.“

Kapitel 2

Manden med de røde briller

Det gav et sæt i Az. Han snurrede øjeblikkeligt rundt og stod ansigt til ansigt med den fremmede.

Manden var høj, slank og flot, selv om der var noget rovfugleagtigt over hans skarpe, markerede træk. Hans mørke jakkesæt så dyrt ud, sikkert skræddersyet. Hans vingefjer var kæmmet så der sad i snorlige rækker, men det mest iøjnefaldende ved ham var de knaldrøde brilleglas, der balancerede på hans benede høgenæse. Bag glassene skinnede hans øjne som to blodrøde solnedgange.

„Hvad var det du sagde?“ spurgte Az med rystende stemme. Han mærkede pludselig hvordan chokket og vreden fik det til at stikke og prikke over det hele.

„Du hørte det vist udmærket,“ svarede manden.

„Sig det igen.“

„Som du vil. Misfoster.“

Manden smilede da han udtalte ordet, og afslørede to rækker af fine, skarpslebne tænder.

„Du er ikke så lidt fræk,“ sagde Az og stak en dirrende finger hen foran mandens ansigt. „Hvad giver måske dig ret til at gå og kalde andre folk den slags? Du kan selv være et misfoster, din ... brilleabe!“

„Jeg knytter blot en velovervejet kommentar til et naturens lune, som åbenbarer sig for mig ved hjælp af denne yderst udmærkede brille der korrigerer en mindre defekt ved mit syn,“ svarede manden uden at fortrække en mine. „Og jeg ser en ung mand med en i sandhed sørgelig defekt. Ingen vinger. Jeg går ud fra at du er født sådan.“

„Og hvad så?“

„Du har altså ikke mistet dem i en eller anden grusom ulykke?“

„Nej, det har jeg ikke,“ sagde Az højt og forsøgte at få sin vrede

under kontrol. „Men det kommer overhovedet ikke dig ved, så hvorfor skrider du ikke bare hjem og plukker dig selv? Lad mig være i fred.“

Nu smilede manden, hurtigt og iskoldt.

„Hvor interessant,“ sagde han. „Tænk at du står her og ser på en jordbofamilie. En vingeløs dreng, der betragter en uddød race af vingeløse væsner. Måske ... måske står du der og funderer over om det i virkeligheden er nogle af dine afdøde slægtninge?“

„Det er også dine slægtninge. Celestinerne var engang jordboere. Vi udviklede os for at tilpasse os vore nye omgivelser.“ Az talte langsomt og tydeligt, som om han forklarede sagen for et evnesvagt barn.

„Men du er ikke fulgt med. Repræsenterer du et individuelt udviklingsmæssigt tilbageslag? Er det sådan man bør beskrive dit tilfælde? Måske. Men når alt kommer til alt tror jeg, i al beskedenhed, at jeg allerede har fundet det bedste ord for sådan en som dig. Misfoster. Et ganske dækkende udtryk, ikke sandt?“

Det var dråben. Az havde allerede stået model til mere end han kunne tage. Han var vant til hånlige og spottende bemærkninger. Unge på hans egen alder kunne være meget ufølsomme uden egentlig at mene noget med det. Det samme kunne mange voksne. Men denne sortklædte fremmede gjorde virkelig sit bedste for at være ondskabsfuld, og Az ville ikke finde sig i det.

Han gjorde noget som han vidste, han ville komme til at fortryde, men han var nødt til det. Han knyttede næven og langede ud efter den fremmede ...

... der undveg så let som ingenting. Det så næsten ud som om han vidste hvorfra slaget ville komme, før Az overhovedet spændte en muskel. Et eneste, kraftigt vingeslag bragte ham sikkert uden for rækkevidde.

Az tøvede kun et kort sekund. Så kastede han sig over manden, der igen bragte sig ud af farezonen med legende lethed.

Az snublede fremad og genvandt balancen, netop som manden ramte ham med sin ene vinge. Slaget var ikke specielt hårdt – nærmere blot et drillende klask. Men det var nok. Az trimlede om på

gulvet og kom vaklende på benene med et lamslået udtryk i ansigtet. Hans kind sved og brændte, men han ignorerede smerten, endnu mere fast besluttet på at få den fremmede ned med nakken. På en eller anden måde.

Han var landet tæt på jordbo-installationen. Hans blik faldt på øksen, som familiens overhoved var ved at slibe, men Az vidste at det blot var en skrøbelig pynteting af malet træ. Til gengæld så det ud til at de korte messingstænger, som afspærringsrebet var fastgjort til, måske kunne bruges til noget. Az greb den nærmeste af dem og drejede den samtidig rundt, så den kom fri af rebet. Så vendte han sig mod manden og holdt stangen frem for sig som en stridskølle.

„Helt ærligt!“ fnøs manden, som om han ikke forstod at hans modstander kunne synke så dybt. „Jeg troede vi skulle have os en fair kamp.“

„Det får vi nu,“ svarede Az. „Jeg har ingen vinger, vel? Nu har jeg denne her i stedet.“

Mandens blodrøde blik flakkede fra Az til messingstangen og tilbage igen. „Du kunne jo brække en knogle med den der.“

„Det kunne du også. Med din vinge.“

„Men jeg tvivler nu på at du tør.“

Az bed tænderne sammen. „Kom herhen og find ud af det!“

Manden slog en kort, skrattende latter op. Han holdt sig svævende en halv meter over gulvet. Han kunne angribe hvert øjeblik. Az strammede grebet om messingstangen.

„Azrael Gabrielssøn!“ sagde en høj, chokeret stemme, der gav genlyd i det runde rum. „Ved de klareste stjerner! Hvad gør du dog, dreng?“

Frøken Kabnielsdatter baskede gennem rummet og landede tæt ved Az og den sortklædte mand. Tre elever fulgte efter hende. Irriterende kæledæggetyper. De så nærmest forventningsfulde ud ved tanken om, hvad der nu skulle ske. Frøken Kabnielsdatter var kridhvid i ansigtet af forfærdelse.

„Selvforsvar,“ sagde Az. „Fyren her angreb mig. Jeg havde ingen ting gjort ham. Det var ham der begyndte.“

„Er det sandt?“ sagde frøken Kabnielsdatter henvendt til manden med de røde briller. Manden dalede ned og landede lydløst på gulvet. Han lod vingerne hænge nedad i en ydmyg gestus. Af en eller anden grund troede Az at manden ville sige sandheden og indrømme sin skyld. Hvad andet kunne han gøre?

Men nej. Så heldig var Az ikke.

„Naturligvis ikke, frue,“ sagde manden. „Hvilket latterligt opspind! Der stod jeg og passede mig selv og nød museets mange fantastiske genstande, da jeg pludselig blev angrebet af denne ... denne slyngel.“

„Pluk dig selv, din forbandede løgner!“ udbrød Az. „Det var *dig* der begyndte! Det ved du jo godt!“

„Az!“ bed frøken Kabnielsdatter ham af. „Jeg vil ikke høre det sprog!“

Manden sendte hende et blik og trak på skuldrene, som om Az' udbrud underbyggede hans forklaring. Her var tydeligvis tale om en ungdommelig bølle uden manerer eller respekt for sine medmennesker.

„Men det passer altså ikke,“ protesterede Az. „Han lyver. Han prøver at give mig skylden. Han ...“

„Az,“ afbrød frøken Kabnielsdatter. „Det er ikke ham, der står og truer med et stykke museumsejendom. Du gør det ikke ligefrem lettere for dig selv at overbevise mig.“

„Men ... men ...“

„Læg stangen, Az, lige nu. Og sig så undskyld til den flinke herre her.“

„Nej.“

„Gør som jeg siger.“

Az havde mord i blikket, men lod endelig messingstangen falde ned på gulvet. Det larmende *klang*, der gav genlyd op gennem museet, gjorde ham mærkeligt nok lidt bedre tilpas. „Men jeg siger altså ikke undskyld.“

„Vil du gerne have en seddel med hjem?“

„Jeg er ligeglad.“

Frøken Kabnielsdatter studerede hans udtryk nøje. Han mente

hvad han sagde, det var hun klar over. Hendes trussel gjorde ikke det mindste indtryk på ham.

Hun sukkede træt. „Jeg beklager dybt, hr.“ sagde hun til manden. „Azrael er en af vore mere vanskelige elever. Han har svært ved at styre sig. De er i Deres gode ret til at sende en skriftlig klage til vores rektor, men jeg håber De vil være villig til at glemme denne uheldige episode.“

Manden tænkte sig om et øjeblik og nikkede så. „Alt forladt, kære frue. Jeg var selv lidt af et brushoved i mine yngre dage. Desværre har unge mennesker ofte problemer med at kontrollere deres følelser.“

„Jeg er Dem inderligt taknemlig. Og det burde du også være, Az.“

„Nå,“ sagde Az.

„Faktisk,“ tilføjede manden, „vil jeg bede Dem om at være skånsom mod ham. Lad ham ikke blive straffet for min skyld. Når alt kommer til alt er der jo ingen skade sket.“

„Javel, jo ... Hvis De er sikker på det.“

„Jeg insisterer.“

„Så lad gå,“ sagde frøken Kabnielsdatter. „Men Az, jeg tror jeg bliver nødt til at holde et vågent øje med dig resten af dagen. Er du overhovedet begyndt at besvare de spørgsmål jeg gav dig? For mig ser det ud som om det stykke papir har ligget i din baglomme siden du fik det.“

Az ville gerne have protesteret endnu mere. Det var ikke ham der var skurken. Og den fremmedes nedladende venlighed gjorde det bare endnu værre.

Men frøken Kabnielsdatters strenge ansigtsudtryk gjorde det klart for ham at diskussionen var afsluttet. Hun ville ikke høre flere indvendinger i sagen.

Kæledæggerne fnisede. Az trak spørgsmålsarket op af baglommen og sluttede nølende trop da frøken Kabnielsdatter, med en sidste undskyldning til den sortklædte mand, førte dem over mod trappen.

Da de var på vej op, vendte Az sig og gloede rasende på den fremmede der havde ødelagt hans dag.

Manden med de røde briller blinkede muntert tilbage. For Az, der stadig kogte af retfærdig harme, virkede det som en fornærmelse – men også som en slags løfte.

Du og jeg, vi ses snart igen.

Az håbede inderligt han havde set forkert.